

„... az én békémet adom nektek!”

Az utolsó vacsorán nem csak a magasztos búcsúbeszéd hangzik el, hanem érezhető egy folyamatos feszültség, nyugtalanság is. Jézus ki is mondja, hogy mélyen megrendült a szívében. Ennek oka, hogy érzi, tudja: Júdás elárulja, Péter hamarosan megtagadja, s előtte a kegyetlen halálhoz vezető út. De a tanítványok is nyugtalanok: nem értik a mestert, félnek az ismeretlentől, sejtik, hogy elveszíthetik vezetőjüket.

Ebben a szituációban ígéri Jézus a maga békéjét. Érdeemes megnézni, hogy Jézus hogyan tudja megszerezni, megőrizni belső békéjét. Az ő békéje abból származik, hogy szabadon igent mondott az Atya akaratára, az Olajfák hegyén megharcolta a nagy békétlenség árát. A kereszten is, amikor a magány iszonytatóan tört rá, Atyjához tudott fordulni, s végül kezébe ajánlotta lelkét, életét. A békesség megharcolt békesség, amelynek mindig ára van.

A békességnek semmi köze sincs a problémamentes élethez! A békesség azt jelenti, hogy nem hagyjuk magunkat kizökkenteni Isten jelenlétéből, tudjuk, hogy benne élünk. A vele való személyes kapcsolatból fakad, csak ő adhatja.

Belső békétlenségünk, aggodalmaink, a stressz legtöbbször abból adódik, hogy nem tudjuk befolyásolni a körülményeket, nem tudjuk megváltoztatni az embereket vagy önmagunkat, amikor a problémák megmagyarázhatatlannak tűnnek.

Jézus említi azt a békét is, amit a világ nyújt. Ez negatív béke, ilyenkor legtöbbször csak kábítom magamat. Szenvedélyekbe vagy a munkába menekülök, külső zajokkal, TV-vel próbálom lelkem háborgását elnyomni, háttérbe szorítani. De talán ilyenkor Isten ajándéka az, hogy ezt a felszínes nyugalmat megtöri előbb-utóbb elégedetlenségünk, ráébredünk lelki ürességünkre, s odatesszük problémáinkat, életünket az Ő tenyerébe.

Nem véletlen, hogy a mai napig Keleten gyakori a „Békével” köszöntés, minden misén is elhangzik: „Az Úr békéje legyen veletek mindenkor!” Jézus boldognak, Isten fiainak nevezi azokat, akik az ő békéjét sugározzák maguk körül, akik békesség-teremtők (eirenopoioi). Mi is kérhetjük: „tégy engem békéd eszközevé!”

Talán a tenger mélyével lehetne a legjobban jellemezni az Úr békességét: életünkben viharok dúlnak, tombolnak a hullámok, de a tenger mélye mindig csendes. Ezt a benső biztonságot kívánom mindnyájunknak, és azt, hogy rajtunk keresztül mások is részesülhessenek belőle.

Csiky Lajcsi (Budapest)